

Mussol i paitida al gorg i sallent de La Foradada de Cantonigrós, Osona | © Josep Porcar, 2019

~.~

Al gorg blau la paitida cantava l'a de l'aigua.

AGUSTÍ BARTRA

~.~

El breu silenci
rere la campanada,
mudesa d'ara.

L'intens silenci
rere la campanada,
eco on s'afina.

El llarg silenci
rere la campanada,
campana encara.

L'immens silenci
rere la campanada,
ja teranyina.

~.~

No la travesses, et travessa,
espectre perfet, filagarsa
de silenci, teranyina, més tard,
del teu mirall abandonat.

~.~

Llum, la del vent
als teus llavis, no tot
tremola fora.

~.~

Estora de fulles
a l'eixida, el vent
ha agranat estrelles.

~.~

Ni un mot, avui,
sols m'he anotat una ombra
de papallona.
Hosai Ozaki
(trad. J. Porcar)

~.~

La lluna d'anit
dins dels teus ulls
més grossa ara.

~.~

Cova les fulles
el capó, bronz un rusc,
la primavera!

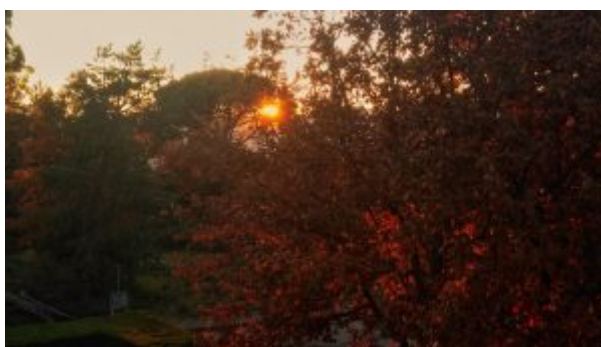
~.~

Gebren les fulles
boira i torb, ja no trem
la papallona.

~.~

Atien fulles
crepuscles postrems, purnes
de sang als roures.

~.~

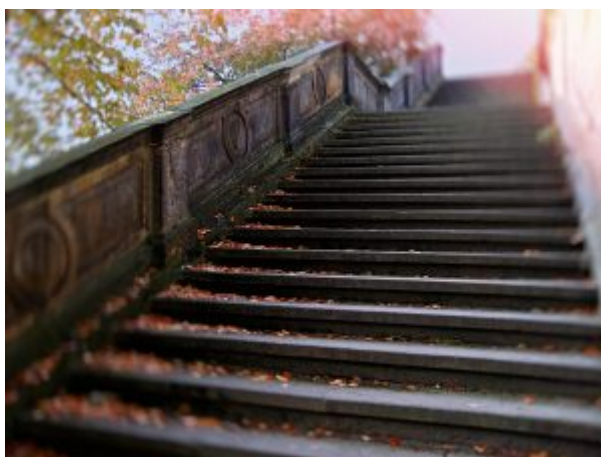
Brillen les fulles
de l'om als teus ulls, cauen

ahora dues nits.

~.~

Pugen les fulles
mortes l'escala, un vent
s'afina al piano.

~.~

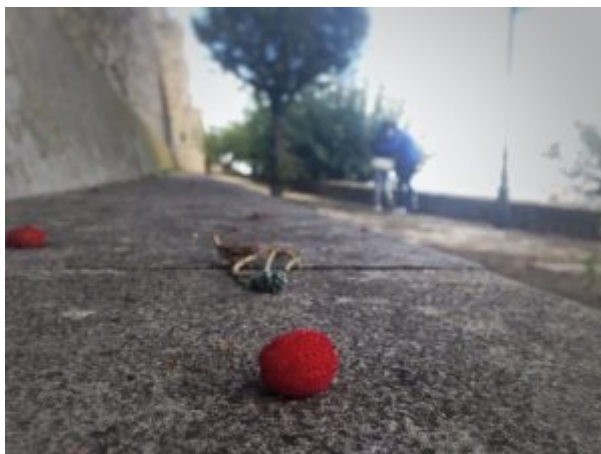
Cauen les fulles,
l'arbre torna de viatge

a les arrels.

~.~

No tems el temps
dels sols abandonats,
guspireja més avall
el caliu d'una altra rel,
més fonda en la llum
que no ens dissipa.

~.~

Cims, lloms de vaques
que hi pasturen, l'ull muny
la neu als llavis.

~.~

Només la nit
torna de tu a mi al fons
de les andanes.

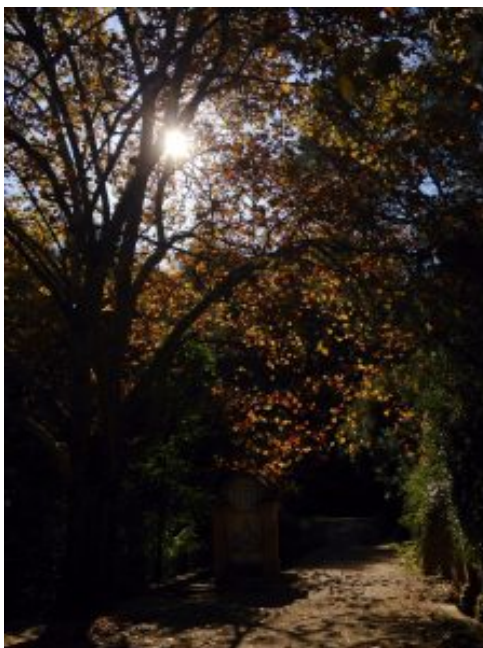

~.~

Lluents s'apaguen
les fulles, la llum
s'obre les venes.

~.~

Tornar,
sempre
a l'arbre.

~.~

Ni un sol alè de vent
ens cal per caure-hi
si al gebre la llum calda
obre senders a la rosada.

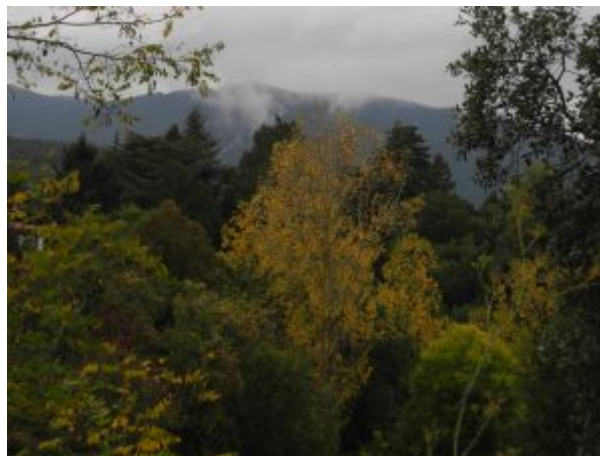
[#video](#)

~.~

Fulles color d'albada
i crepuscle, així els dies
cauen, per un foc
més profund volen
fugaços, clapen insomnis,
desvetllen d'hora la merla
de les matinades.

~.~

Fums de quin xop l'encelada
boira de tardor, foc de quina
enlairada flama la destil·lada
aigua secreta que m'enlaira?

~.~

Entre panteres que passen gana
i gaseles que passen por,
l'agilitat i la fragilitat que lluiten
junttes contra voracitat i basarda.

~.~

No prou contents
amb celebrar l'amor,
hi afegiren la pàtria,
ho ficaren tot plegat
dins d'un mocador
amb dolços massapans
fins a embafar el dia.
I tot així, ho feren ells,
ben farcidet, enfarfegat,
entatxonat, com un masclet,
mentre el país tronava.

[#SantDonís](#)

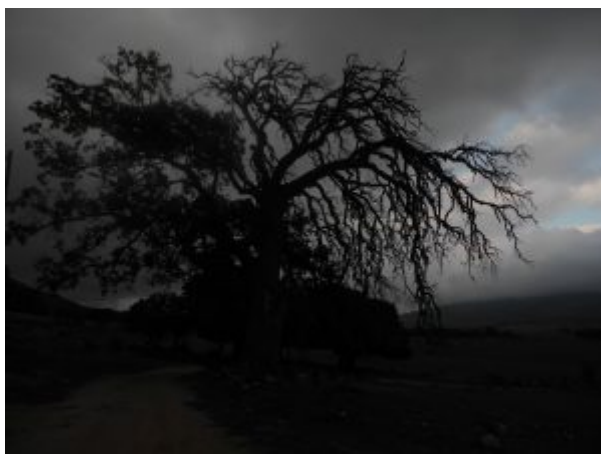
~.~

Entre dos òvuls mor
com neix: el de l'alba,
gota ambrada de rou;
el de la posta, pou
de foc que s'aigualeix.
Sense desig ni record,
frisant sols d'ésser ara,
de la sang fer-ne un bull,
la pala dels dies dona terra
a un cos: un cel de dos ulls
exhumats sense cara.

~.~

Entre fulla i fulla, no cau
ni s'enlaira, ni sobra mai,
l'aire de l'espai en blanc.
Tro de misteri perenne
la nua alzina cal·ligrafiada
pel llamp entre la boira.

~.~

Ataronjada fulla de plàtan
per terra, la tardor és un tigre
que encara ronseja.

~.~

Rosada de tinta, la primera
nit de tardor, densíssima
gota de fulles i estels plena
que no cau i d'un fil penja.
La brisa la gronxa, finíssima,
i jo fent d'aranya a la teula.

~.~

Cels i fulles de sang.
La tardor precursora.
No la cloureu enlloc.

~.~

Llum i fosca
en la igualtat que depreda
com els socialdemòcrates d'ara.
Trepitja el rellotge el galop
de les nits que ja pugen
a cavall del dia
i tot en silenci esbufega
per la brida: no tinc temps,
no tinc temps, no tinc temps...
I els arbres fan festa.
[#equinocci](#) [#equinox](#)

~.~

Transpira el cos
en el temps com un vers
als ulls mentre corres.
És temps de nous.

~.~

Setembre, el més bell
dels mesos, sedimenta
núvols a les arrels, somou
boira i record, però alerta
amb el sender trepitjat
que ja els arbres catifen.

De cop un vent fred
sembla que l'embolcalla
i no: has de tancar finestres
abans no s'escolin fulles
mortes de tardors extintes.

~.~

Tu portes un lliri
a la mà, els altres
no porten res.
Almenys tu saps
qui se'n recorda,
de la primavera.

~.~

De les rels beu
la papallona estels
d'aigua, serena.

~.~

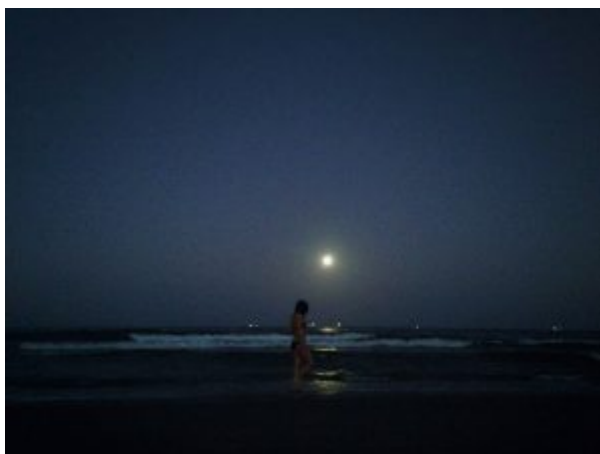
Llum setembrals,
blanc dol de mareperla
vetllant l'estiu.

~.~

Al fons del mirallet
de mà de l'horitzó,
infinitos com estels, ullals
els nostres ulls clavats
—riu de sang blanca
la mar, riu com als teus
no acaba mai de caure
la nit bocabadada,

ni tan sols quan els clous
per endur-te als llavis
un bes i el somriure
d'un tall de meló d'Alger.

~.~

El silenci del vent dins
de la figuera, la nit estesa
al sol on dansen fulles
de memòria, la fonda llet
de la rabassa al peduncle
de la figa, l'extensió invisible
i cega de l'arrel a l'epilèptic
circell del dit, l'última
torsió del tronc on s'atarda,
una exhalació més, l'orgasme.

~.~

El temps, el gran escultor;
la llum, la gran dibuixant;
l'aigua, la vida —han dit.
No és aigua, però, sinó terra

i set: omplim les fondalades
de la cicatriu, els flairants
silencis de tanta esquerdada,
amb un fang que, si ens mancara,
no podríem sostenir-nos drets.

~.~

Lentament cal·ligrafie
amb paraules carícies,
faig port en punts i comes,
a frec retinc, on alenes,
la inèrcia de la sintaxi.
Recordaré només, però,
veu i tacte, la fonda
escalfor de la llengua
al rabeig, la impronunciable
i fugitiva arrel dels teus ulls
a cavall de l'onada.

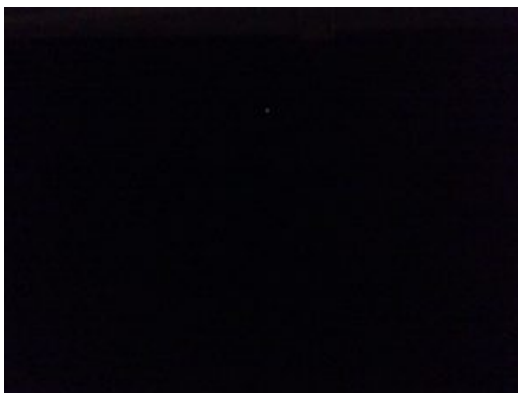
~.~

Nit de pescallunes.

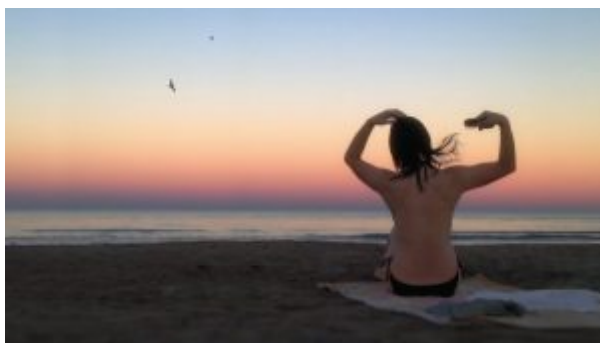
~.~

Entre la nit de la muntanya
i la muntanya de la nit, un fil
de lluna.
I un estel.

~.~

vols de gavines
pentinen la mar
els teus braços

~.~

Pel peduncle ja sense borrhissol,
per les vetes definides i congruents
de la pell, pel bon pes en relació al tamany,
perquè ja és morè per sota, per la suavitat,
pel so tancat de l'aigua continguda,
per una corfa que ja repel·leix l'aiguatge...
Pel pare que m'ho ha ensenyat.

#video

~.~

Dins dels ulls flàmores
a foc lent a bullir
posen la mar.
Saltironegen
infants, hi cuinen besos
tots els amants.
Dels plors encesos
se'n fan sal, flors de cendra
a rotllanes.
Salten estels
també els peixos, parpelles
de llum per l'aire.
[#NitdeSantJoan](#)

~.~

Corre, salta, llisca
com la llum la mar,
de lluerna a lluerna
travessa'm la pell
del solstici.

#Tarkovsky

~.~

Punt per punt
i fil per randa,
el silenci que es fa
mentre omplés mut,
de gatosa i bruc,
el mot 'landa'.

~.~

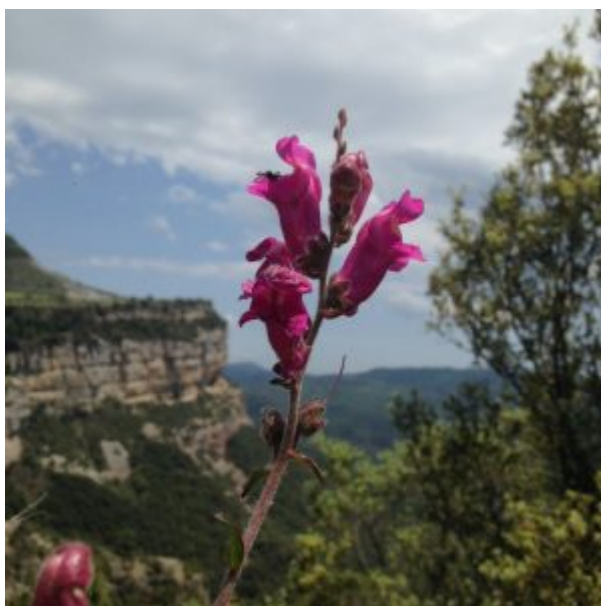
L'expectant
no espera, ja vol
abans del vent.
Cel o pell, ales
i alè, espill d'ocell
insuturable.
Antonio Cabrera, planes
alt i fondo per sempre.

Antonio Cabrera, planes alt i fondo per sempre, DEP

~.~

A vegades,
entre cingles,
de l'eco tornen
només els llavis.

~.~

Nit sense pinta,
el mirall del vampir
ja no es pentina.
A flor de pell,
de no dir-se s'ha fet
sang sense espina.
Vermell clavell
a clivells, tota vidre
és la ferida.

~.~

Vent, pel cel passa
un arbre, la manera
de dir una catàstrofe.

~.~

El vent du onada
per crinera, a cavall
de qui s'eriça.
Nada paraula
de sal descavalcada,
dolça carícia.
Genet de nata
muntada, tu ets l'escuma,
la rosa blanca.

~.~

Instants desenterrats.
Potser és això: alcem
cases sobre necròpolis,
arqueologies, més tard,
d'atobons amuntegats.
Portem lloses a la memòria,
però la runa és el temps.
Ull desbotonat, és la llum
a l'esquena l'únic jaciment.

~.~

Diuen que l'ànima existeix
perquè té el pes que el cos perd
tot just després del decès.
N'estic absolutament convençut:
entre ahir i hui m'he aprimat
reescrivint un llibre de poemes.
La resurrecció? Arròs al forn.

~.~

Plou i fa sol.
Les roselles caminen.

~.~

La poesia té el do
de la invisibilitat.
També i sobretot
a les fires del llibre.

~.~

Dolços núvols
de cotó-en-pel de fira
a l'hora blava dins
dels teus ulls.

~.~